

# Het Boek Daniël - Nummer Honderdvijfenzestig

*Het onthullen van het profetische weefsel: van Alexander de Grote tot het moderne Rome*

Jeff Pippenger

2024-03-29

Wij zullen nu de geschiedenis beschouwen die zich voltrok in de nasleep van de plotselinge dood van Alexander de Grote, welke de periode van het jaar 538 tot aan de tijd van het einde in 1798 voorstelt.

En wanneer hij zal opstaan, zal zijn koninkrijk verbroken en verdeeld worden naar de vier winden des hemels; maar niet aan zijn nakomelingen, noch overeenkomstig zijn heerschappij die hij voerde; want zijn koninkrijk zal worden uitgerukt en aan anderen gegeven worden, buiten hen om. En de koning van het zuiden zal sterk worden, en een van zijn vorsten; en hij zal sterker worden dan hij en heerschappij voeren; zijn heerschappij zal een grote heerschappij zijn. En aan het einde van jaren zullen zij zich met elkander verbinden; want de dochter van de koning van het zuiden zal tot de koning van het noorden komen om een overeenkomst tot stand te brengen; maar zij zal de kracht van haar arm niet behouden; evenmin zal hij standhouden, noch zijn arm; maar zij zal worden overgeleverd, evenals zij die haar gebracht hebben, en hij die haar verwekt heeft, en hij die haar in die tijden versterkt heeft. Maar uit een scheut van haar wortels zal iemand opstaan in zijn plaats, die met een leger zal komen en de vesting van de koning van het noorden zal binnentrekken; en hij zal tegen hen optreden en overwinnen. En hij zal ook hun goden, met hun vorsten, en met hun kostbare vaten van zilver en goud, als gevangenen naar Egypte voeren; en hij zal meer jaren standhouden dan de koning van het noorden. Zo zal de koning van het zuiden in zijn koninkrijk komen, en naar zijn eigen land terugkeren. Daniël 11:4–9.

Uiteindelijk, nadat het koninkrijk van Alexander de Grote verbroken was, vervielen degenen die streken om de heerschappij over het voormalige koninkrijk tot twee voornaamste koninkrijken: het ene beheerste het zuiden van Alexanders voormalige rijk en het andere beheerste het noorden. Vanaf dat moment worden zij in het profetische relaas eenvoudigweg aangeduid als de koning van het zuiden en de koning van het noorden. Zodra de strijd om de wereldheerschappij het punt heeft bereikt waarop zij alleen nog wordt voorgesteld als een strijd tussen de koning van het noorden en de koning van het zuiden, blijven de symbolen van die twee koninkrijken het gehele hoofdstuk door gehandhaafd.

In vers vijf wordt de koning van het zuiden gevestigd, en hij is sterk, maar ook de koning van het noorden is sterk en zijn koninkrijk is groter. Vervolgens stelt de koning van het zuiden in vers zes een verbond met het noordelijke koninkrijk voor. Het vredesverdrag wordt bekrachtigd doordat de koning van het zuiden zijn dochter aan de koning van het noorden geeft, zodat de koning van het noorden met haar zou kunnen trouwen en hun verbond door een familieband zou kunnen ratificeren. De koning van het noorden stemde toe, verstootte zijn vrouw en huwde de prinses uit

het zuiden, en het verbond werd aangegaan.

Uiteindelijk baart de zuidelijke prinses een mannelijk kind, maar ten slotte werd de koning van het noorden zijn nieuwe vrouw moe en zette haar terzijde, zoals hij met zijn eerste vrouw had gedaan, en nam zijn eerste vrouw weer terug; maar zodra de oorspronkelijke vrouw in ere was hersteld en daartoe de gelegenheid had, doodde zij de koning van het noorden, zijn zuidelijke bruid, haar kind en haar gehele Egyptische gevolg. De daad van de oorspronkelijke vrouw, namelijk het vermoorden van de zuidelijke prinses en haar kind, maakte de familie van de zuidelijke prinses razend, en een van haar broers bracht een leger op de been en viel het noordelijke koninkrijk aan.

Het zuidelijke leger overwint de noordelijke koning, en vervolgens worden de eerste vrouw die de noordelijke koning heeft vermoord, zijn zuidelijke bruid en kind, terechtgesteld. De zoon van de oorspronkelijke vrouw, die bij de dood van zijn vader als regerende koning van het noorden was aangesteld, wordt door de zuidelijke koning gevangengenomen en samen met enkele Egyptische voorwerpen en afgoden die het noordelijke koninkrijk in eerdere veldslagen uit het zuidelijke koninkrijk had weggenomen, naar Egypte teruggebracht. Eenmaal in Egypte gekomen valt de gevangengenomen noordelijke koning van een paard en sterft. Uriah Smith duidt de geschiedenis als volgt.

“‘VERS 6. En aan het einde van jaren zullen zij zich met elkaar verbinden; want de dochter van de koning van het zuiden zal tot de koning van het noorden komen om een overeenkomst te sluiten; maar zij zal de kracht van de arm niet behouden; evenmin zal hij standhouden, noch zijn arm; maar zij zal worden prijsgegeven, en zij die haar gebracht hebben, en hij die haar verwekt heeft, en hij die haar in deze tijden heeft versterkt.’”

“Er waren veelvuldige oorlogen tussen de koningen van Egypte en Syrië. Dit was in het bijzonder het geval met Ptolemaeus Philadelphus, de tweede koning van Egypte, en Antiochus Theos, de derde koning van Syrië. Uiteindelijk kwamen zij overeen vrede te sluiten op voorwaarde dat Antiochus Theos zijn vroegere vrouw, Laodice, en haar twee zonen zou verstoten en Berenice, de dochter van Ptolemaeus Philadelphus, zou huwen. Dienovereenkomstig bracht Ptolemaeus zijn dochter tot Antiochus en gaf hij haar een onmetelijke bruidsschat mee.

“‘Maar zij zal de macht van de arm niet behouden;’ dat wil zeggen, haar invloed en macht bij Antiochus. En zo bleek het; want kort daarna bracht Antiochus, in een opwelling van liefde, zijn vroegere vrouw, Laodice, en haar kinderen opnieuw aan het hof terug. Dan zegt de profetie: ‘Noch hij [Antiochus] zal standhouden, noch zijn arm,’ of zaad. Laodice, hersteld in gunst en macht, vreesde dat Antiochus haar, in de wispelturigheid van zijn karakter, opnieuw in ongenade zou doen vallen en Berenice zou terugroepen; en daar zij inzag dat niets minder dan zijn dood een afdoende waarborg tegen een dergelijke mogelijkheid zou zijn, liet zij hem kort daarna vergiftigen. Ook volgde zijn zaad bij Berenice hem niet op in het koninkrijk; want Laodice bestuurde de zaken zó, dat zij de troon verzekerde voor haar oudste zoon, Seleucus Callinicus.’”

“Maar zulk een goddeloosheid kon niet lang ongestraft blijven, zoals de profetie verder voorspelt en de verdere geschiedenis bewijst.

“VERS 7. Maar uit een twijg van haar wortels zal er één opstaan in zijn plaats, die zal komen met een leger en zal binnentrekken in de vesting van de koning van het noorden; en hij zal tegen hen handelen en de overhand behalen: 8. En hij zal ook hun goden met hun vorsten en met hun kostbare vaten van zilver en van goud als gevangenen naar Egypte voeren; en hij zal meer jaren standhouden dan de koning van het noorden. 9. Zo zal de koning van het zuiden in zijn koninkrijk komen en naar zijn eigen land terugkeren.”

„Deze loot uit dezelfde wortel als Berenice was haar broer, Ptolemaeus Euergetes. Nauwelijks had hij zijn vader, Ptolemaeus Philadelphus, in het koninkrijk Egypte opgevolgd, of, brandend van verlangen om de dood van zijn zuster Berenice te wreken, bracht hij een ontzaglijk leger op de been en viel het gebied van de koning van het noorden binnen, dat wil zeggen van Seleucus Callinicus, die samen met zijn moeder, Laodice, over Syrië regeerde. En hij behaalde de overhand over hen, ja zelfs tot de verovering van Syrië, Cilicië, de bovenste streken voorbij de Eufraat, en bijna geheel Azië. Maar toen hij vernam dat in Egypte een oproer was uitgebroken dat zijn terugkeer naar huis vereiste, plunderde hij het koninkrijk van Seleucus en nam veertigduizend talenten zilver en kostbare vaten mee, alsook tweeduizend vijfhonderd afbeeldingen van de goden. Daaronder bevonden zich de beelden die Cambyses vroeger uit Egypte had weggenomen en naar Perzië had overgebracht. De Egyptenaren, die geheel aan afgoderij overgegeven waren, verleenden Ptolemaeus de titel Euergetes, ofwel de Weldadige, als een blijk van hulde omdat hij aldus, na vele jaren, hun gevangen goden had teruggebracht.“

“Dit is, volgens bisschop Newton, Hiëronymus’ verslag, ontleend aan oude geschiedschrijvers; maar er zijn nog bestaande auteurs, zegt hij, die verscheidene van dezelfde bijzonderheden bevestigen. Appianus deelt ons mee dat Laodice, nadat zij Antiochus had gedood en na hem zowel Berenice als haar kind, Ptolemaeus, de zoon van Philadelphus, om die moorden te wreken, Syrië binnenviel, Laodice doodde, en tot aan Babylon oprukte. Uit Polybius vernemen wij dat Ptolemaeus, bijgenaamd Euergetes, hevig verontwaardigd over de wrede behandeling van zijn zuster Berenice, met een leger Syrië binnentrok en de stad Seleucia innam, die daarna nog enige jaren bezet werd gehouden door garnizoenen van de koningen van Egypte. Zo drong hij door in de vesting van de koning van het noorden. Polyenus verzekert dat Ptolemaeus zich meester maakte van het gehele land van het Taurusgebergte tot aan India, zonder oorlog of veldslag; maar hij schrijft dit ten onrechte toe aan de vader in plaats van aan de zoon. Justinus verklaart dat, indien Ptolemaeus niet naar Egypte was teruggeroepen door een binnenlandse opstand, hij het gehele koninkrijk van Seleucus in bezit zou hebben genomen. De koning van het zuiden kwam aldus in het gebied van de koning van het noorden en keerde terug naar zijn eigen land, zoals de profeet had voorspeld. En hij leefde ook meer jaren dan de koning van het noorden; want Seleucus Callinicus stierf in ballingschap ten gevolge van een val van zijn paard, en Ptolemaeus Euergetes overleefde hem vier of vijf jaar.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 250–252.

Een profetisch kenmerk van Rome, en derhalve van de koning van het noorden, is dat, om op de troon bevestigd te worden, drie geografische hindernissen moeten worden overwonnen. De eerste koning van het noorden in de nasleep van Alexanders uiteengevallen rijk werd gevestigd door Seleucus Nicator, die tussen 316 en 312 v.Chr. gedurende korte tijd als generaal onder Ptolemaeus (de koning van het zuiden) had gediend. Vers vijf behandelt dit gegeven waar het zegt: “And the

king of the south shall be strong, and one of his princes; and he shall be strong above him.” Ptolemaeus was de koning van het zuiden, en hij had een generaal (één van zijn vorsten) die voorbestemd was sterker te worden dan Ptolemaeus, en de slotzin van vers vijf zegt: “and have dominion; his dominion shall be a great dominion.” Ptolemaeus’ generaal Seleucus zou de eerste koning van het noorden worden. Maar opdat Seleucus de koning van het noorden kon worden, moest hij zich afscheiden van de koning van het zuiden en vervolgens drie geografische gebieden veroveren.

Het eerste gebied dat Seleucus veroverde, was het Oosten in 301 v.Chr. Vervolgens veroverde hij het Westen (dat in handen was geweest van de opvolger van Cassander) in 286 v.Chr., en daarna nam hij zijn derde gebied in het Noorden in, toen hij Lysimachus in 281 v.Chr. overwon. De koning van het Noorden werd in 281 v.Chr. op de troon gevestigd.

Het vredesverdrag dat later met de zuidelijke koning werd gesloten, vond plaats in 252 v.Chr. Zes jaar later, in 246 v.Chr., werden Berenice (de zuidelijke prinses), haar zoon en al haar gevolg ter dood gebracht. Daarna nam de zuidelijke koning de zoon van Laodice, Seleucus Callinicus, gevangen en voerde hem met zich mee terug naar Egypte, waar hij stierf doordat hij van een paard viel. De regering van de eerste koning van het noorden duurde van 281 v.Chr. tot 246 v.Chr., wat neerkomt op vijfendertig jaar.

De eerste koning van het noorden in hoofdstuk elf overwon drie geografische hindernissen om op de troon bevestigd te worden. Het heidense Rome overwon eveneens drie geografische hindernissen om op de troon bevestigd te worden [Zie Daniël 8:9], en het pauselijke Rome overwon drie geografische hindernissen om op de troon bevestigd te worden [Zie Daniël 7:20]. Het moderne Rome overwint eveneens drie geografische hindernissen om op de troon bevestigd te worden [Zie Daniël 11:40–43].

Eenmaal op de troon gevestigd, regeerde de eerste koning van het noorden vijfendertig jaar. Eenmaal op de troon gevestigd, regeerde het heidense Rome gedurende een „tijd” (driehonderdzestig jaar). Eenmaal op de troon gevestigd, regeerde het pauselijke Rome gedurende „een tijd, tijden en een verdeling van tijd” (twaalfhonderdzestig jaar). Eenmaal op de troon gevestigd, zal het moderne Rome gedurende een symbolische tweeënveertig maanden regeren (ook aangeduid als „één uur”).

Zuster White deelt ons mee dat „veel van de geschiedenis die in Daniël hoofdstuk elf is opgetekend, zich zal herhalen.” Vervolgens citeert zij de verzen eenendertig tot en met zesendertig, en zegt: „taferelen gelijk aan die welke in deze woorden worden beschreven, zullen plaatsvinden.” In die verzen wordt het pauselijke Rome (de gruwel die verwoesting aanricht) in 538 op de troon „geplaatst”, en vervolgens vervolgt het Gods volk gedurende „vele dagen” (twaalfhonderdzestig jaar), totdat de eerste „gramscha p” in 1798 voleindigd is. De geschiedenis van de verzen eenendertig tot en met zesendertig wordt herhaald in de laatste zes verzen van hoofdstuk elf, maar die geschiedenis werd ook volmaakt voorafgeschaduwd in de verzen vijf tot en met negen.

De vestiging van Seleucus als koning van het noorden in 281 v.Chr. stemt overeen met het jaar 538. Beide vertegenwoordigen de troonsbestijging van de koning van het noorden aan het einde

van de verovering van drie geografische hindernissen. De periode van pauselijke heerschappij wordt op verschillende wijzen uitgedrukt: twaalfhonderdzesentwintig dagen, tweeënveertig maanden, een tijd, tijden en een halve tijd, een tijdruimte, en drieënhalf jaar. De heerschappij van Seleucus duurde vijfendertig jaar, en een tiende, of een tiende deel, van vijfendertig is drieënhalf. Een tiende van vijfendertig jaar wordt ook uitgedrukt als „drie-komma-vijf” (3,5) jaar. „Drieënhalf” is een symbool van de periode van pauselijke heerschappij.

Het pausdom ontving zijn dodelijke wond in 1798, toen de koning van het zuiden, Napoleon Bonaparte (wat de „gelukkige zoon” betekent), zijn generaal zond om de paus gevangen te nemen. Een jaar later, in 1799, stierf de paus in ballingschap, evenals de eerste koning van het noorden, die eveneens door de koning van het zuiden in gevangenschap was gevoerd. Seleucus Callinicus stierf doordat hij van een paard viel terwijl hij als gevangene in Egypte was. De paus is degene die op het beest reed. Het beest vertegenwoordigde het politieke stelsel waarvan de paus zich bediende om zijn satanische werken te volbrengen. Dat beest werd in 1798 gedood, en de paus die op het beest had gereden en over het beest had geregeerd, stierf een jaar later. Seleucus Callinicus stierf doordat hij van een paard viel (het beest waarop hij reed). De gevangenschap van het pausdom in 1798 en 1799 werd volmaakt voorafgeschaduwd door de gevangenschap van de eerste koning van het noorden.

Wat de toorn van de koning van het zuiden over de noordelijke koning bracht, was een verbroken vredesverdrag, uitgebeeld door het terzijde stellen van Berenice (de zuidelijke bruid) en haar daaropvolgende dood door de hand van Laodice. Napoleon was in 1797 een vredesverdrag aangegaan tussen Revolutionair Frankrijk en de pauselijke staten. Het verdrag was genoemd naar de stad Tolentino in Ancona, Italië, waar het was ondertekend. Het kwam officieel ten einde in februari 1798, toen Frankrijk de paus gevangen nam. De reden waarom het verdrag werd tenietgedaan, was de poging van Frankrijk om zijn Revolutie te verbreiden.

Napoleons generaal Duphot bevond zich in 1797 in Rome als deel van de Franse expeditiemacht die was uitgezonden door het Directoire, de destijds regerende overheid van Frankrijk. Het doel van de Franse expeditie naar Italië, waartoe ook de aanwezigheid van generaal Duphot in Rome behoorde, was de ondersteuning van de Romeinse Republiek, een kortstondige vazalstaat die op het Italiaanse schiereiland door Franse revolutionaire strijdkrachten was opgericht. De Fransen waren in deze periode actief betrokken bij de ondersteuning van revolutionaire bewegingen en bij de verspreiding van revolutionaire idealen over geheel Europa. In Italië trachtten zij monarchieën omver te werpen en republieken te vestigen naar het model van de Franse Republiek.

De aanwezigheid en handelingen van Duphot in Rome wekten verzet op van conservatieve facties, waaronder aanhangers van de Pauselijke Staten en plaatselijke aristocraten. In december 1797 werd generaal Duphot tijdens een confrontatie tussen Franse troepen en aanhangers van de Pauselijke Staten vermoord, en daarmee werd het voorwendsel geschapen voor Napoleon om in het volgende jaar generaal Berthier te zenden om de paus gevangen te nemen. Een verbroken vredesverdrag tussen de koningen van het zuiden en het noorden verschaftte in beide geschiedenissen de aanleiding voor het feit dat de koning van het noorden door de koning van het zuiden gevangen werd genomen.

Vers acht zegt: „zal ook hun goden met hun vorsten, en met hun kostbare vaten van zilver en van goud, als gevangenen naar Egypte voeren.” Toen Ptolemaeus naar Egypte terugkeerde ter vervulling van dit vers, gaven de Egyptenaren hem de titel „Euergetes” (de Weldoener), als blijk van waardering voor zijn werk bij het terugbrengen van hun afgodsbeelden en kunstvoorwerpen die eerder door de koning van het noorden van hen waren weggenomen. In 1798 vond de plundering van Rome door de Fransen plaats. Op één dag alleen al vermelden de geschiedschrijvers dat vijfhonderd door paarden getrokken voertuigen, onder sterke militaire bewaking, de stad zagen verlaten.

De optocht omvatte een ontzaglijk aantal antieke beeldhouwwerken en renaissanceschilderijen die Frankrijk zich toe-eigende overeenkomstig het geschonden vredesverdrag van Tolentino. Tot die kunstwerken behoorden de Laocoöngroep, de Apollo van Belvédère, de Stervende Galliër, Cupid en Psyche, Ariadne op Naxos, de Medici-Venus en de kolossale figuren van de Tiber en de Nijl; wandtapijten en schilderijen van Rafaël, waaronder de Transfiguratie, de Madonna di Foligno, de Madonna della Sedia, Titiaans Santa Conversazione; en vele andere werken. Eerst verscheidene jaren later werden deze gestolen schatten tentoongesteld in het Musée Napoléonien in het Louvre, dat in 1807 werd geopend. Zoals Ptolemaeus werd geprezen omdat hij de schatten van de Egyptenaren had teruggegeven, zo werden de uit Rome meegevoerde schatten ondergebracht in het gedeelte van het museum dat naar Napoleon was genoemd.

De verzen vijf tot en met negen vormen een volmaakte parallel met de geschiedenis die begint in het jaar 538 en eindigt in 1798 en 1799. Zij stemmen overeen met de verzen eenendertig tot en met zesendertig, die worden weergegeven in de laatste zes verzen van het hoofdstuk, waarin de uiteindelijke machtiging van het moderne Rome wordt beschreven, wanneer het drie hindernissen overwint en uiteindelijk aan zijn einde komt zonder dat iemand hem helpt. Vers tien behandelt vervolgens de geschiedenis van 1989.

Maar zijn zonen zullen in beweging komen en een menigte van grote strijdkrachten verzamelen; en één zal voorzeker komen, overstromen en doortrekken; daarna zal hij terugkeren en opnieuw in beweging komen, tot aan zijn vesting. Daniël 11:10.

De historische vervulling van vers tien is een voorafbeelding van 1989, toen het pausdom, in een geheime alliantie met Ronald Reagan, de Sovjet-Unie „overstroomde” en „doortrok”, waarbij slechts haar vesting (Rusland) overbleef, terwijl de Sovjet-Unie (USSR) in de nasleep van de Perestrojka uiteenviel.

En in de tijd van het einde zal de koning van het zuiden tegen hem opstoten; en de koning van het noorden zal tegen hem aankomen als een wervelwind, met wagens, en met ruiters, en met vele schepen; en hij zal de landen binnentrekken, en ze overstromen en doortrekken. Daniël 11:40.

De geschiedenis van vers tien stelt een vergelding voor op de verovering van de koning van het noorden door de koning van het zuiden in 246 v.Chr., en is een voorafbeelding van een vergelding op de verovering van de koning van het noorden door de koning van het zuiden in 1798. Vers veertig begon met de tijd van het einde in 1798, toen de koning van het zuiden (het atheïstische

Frankrijk) de dodelijke wond toebracht aan de koning van het noorden (de pauselijke macht), en werd vervuld met de ineenstorting van de Sovjet-Unie in de tijd van het einde in 1989. De tijd van het einde in 1798 wordt in vers veertig weergegeven door de uitdrukking: „En ten tijde van het einde zal de koning van het zuiden tegen hem stoten.” De dubbele punt (:) die het laatste deel van het vers scheidt, markeert de volgende „tijd van het einde” in 1989. „En de koning van het noorden zal op hem aanstormen als een wervelwind, met wagens en met ruiters en met vele schepen; en hij zal de landen binnentrekken, en overstromen en erdoorheen trekken.”

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Elke natie die op het toneel van het wereldgebeuren is verschenen, is toegestaan haar plaats op de aarde in te nemen, opdat zichtbaar zou worden of zij het voornemen van ‘de Wachter en de Heilige’ zou vervullen.” De profetie heeft de opkomst en ondergang van de grote wereldrijken nagegaan—Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en Rome. Met elk van deze, evenals met naties van geringere macht, herhaalde de geschiedenis zich. Elk had zijn tijd van beproeving, elk faalde, zijn heerlijkheid verbleekte, zijn macht week, en zijn plaats werd door een ander ingenomen....

“Uit de opkomst en ondergang van volken, zoals die duidelijk worden voorgesteld op de bladzijden van de Heilige Schrift, dienen zij te leren hoe waardeloos louter uiterlijke en wereldse heerlijkheid is. Babylon, met al zijn macht en zijn pracht, zoals onze wereld die sindsdien nooit meer heeft aanschouwd,—macht en pracht die de mensen van die tijd zo standvastig en duurzaam toeschenden,—hoe volkomen is het verdwenen! Als ‘de bloem van het gras’ is het vergaan. Zo vergaat alles wat God niet tot grondslag heeft. Alleen datgene wat verbonden is met Zijn voornemen en Zijn karakter tot uitdrukking brengt, kan standhouden. Zijn beginselen zijn de enige bestendige dingen die onze wereld kent.” Education, 177, 184.